

WILKINSON चा बाजारपेठेतील हिस्सा

१९६० आणि १९७० च्या दशकांदरम्यान दाढीची बाजारपेठ अजूनही मुख्यतः पारंपरिक दाढीच्या पात्यांपुरतीच मर्यादित होती, आणि प्रत्येक उत्पादक आपल्या परीने सर्वोत्तम करण्याचा प्रयत्न करत होता.

हा उद्योग प्रचाराकडून मनधरणीकडे गेला होता, आणि मग अशा टप्प्यात आला ज्याला फक्त ऑर्डरनुसार नक्कल असेच म्हणता येईल. प्रत्येक कंपनी एकच न लिहिलेला नियम पाळत होती.

एखादेच उत्पादन जास्त विकायचे असेल, तर मार्केटिंग नेहमी एकच उपाय सुचवत असे:

कपडे बदला. नाव बदला. शरीर तेच राहते.

तरीही कधी कधी ग्राहकांशी भावनिक नाते निर्माण करायला एकच शब्द पुरेसा असे.

Bolzano Blades बाबत नेमके हेच घडले.

Bolzano पोलाद कारखान्याने Falco Blade या नावाने दाढीची पाती बनवायला सुरुवात केली, जे नाव पुढे प्रसिद्ध Bolzano Blade बनले.

३५० कर्मचाऱ्यांचा कामगारवर्ग, ज्यांपैकी बहुतेक स्त्रिया होत्या, महिन्याला वीस लाख पाती तयार करत असे. आणि तो योगायोग नव्हता.

एक राजकीय तपशीलही आहे, ज्याचा क्वचितच उल्लेख होतो.

Bolzano मधील औद्योगिक विकासाला चालना देण्याच्या आणि दक्षिण टायरॉलचे इटालियनीकरण पुढे नेण्याच्या मुसोलिनी सरकारच्या थेट धोरणानुसार हा कारखाना स्थापन झाला होता; हा प्रदेश पहिल्या महायुद्धानंतर मिळाला होता, पण तिथे मुख्यतः जर्मन भाषिक समुदाय राहत होते.

म्हणून Bolzano Blades हे एका औद्योगिक उत्पादनापेक्षा अधिक काहीतरी होते.

ते राष्ट्रीय अस्मितेचेही एक साधन होते.

जाहिरातीच्या घोषवाक्याने अर्थ लावायला फारशी जागा ठेवली नव्हती:

“Bolzano Blade, इटालियन दाढी करा.”

युद्धानंतरची आर्थिक भरभराट या ब्रॅंडसाठीही भरभराट ठरली. Bolzano इटालियन मोठ्या प्रमाणावरील उपभोगाच्या प्रतीकांपैकी एक बनला.

मग 1970 चे दशक आले.

वापरून फेकण्याचे वस्तरे आले.

घसरण सुरू झाली.

हा ब्रॅंड जुळवून घेण्यासाठी धडपडत राहिला, शेवटी एक अखेरचा प्रयत्न झाला.

एका प्रसिद्धीपत्रकाने अभिमानाने जाहीर केले:

“BOLZANO BLADE हे लंडनच्या Wilkinson Sword चे अधिकृत पुरवठादार आहेत.”

इटालियन पत्रकार ही घोषणा वार्तांकित करायला धावले.

युद्ध संपल्यानंतर फुटलेला तो एक बॉम्ब होता.

परिणाम लगेच आले.

एका पत्रकाराने, एका स्त्रीने, ही मुलाखत विलक्षण कौशल्याने घेतली.

काळजीपूर्वक जमीन तयार केल्यानंतर तिने मॅनेजिंग डायरेक्टरना विचारले:

“तुम्ही जितकी पाती विकल्याचा दावा करता, त्यांच्या संख्येत सुन्याही धरल्या आहेत का?”

तो अधिकारी स्तब्ध झाला.

“तुम्ही मला हे का विचारत आहात?”

पत्रकार म्हणाली:

“म्हणजे तुम्ही आम्हाला सांगत असलेल्या सगळ्या मूर्खपणातून मार्ग कापायला त्यातली एक वापरता यावी.”

सभागृह हास्याने फुटले.

Wilkinson ने कधीच उत्तर दिले नाही.

तिच्या शैलीप्रमाणेच.

उच्चकुलीन उगमाची एक कुलीन मावशी, जी इटालियनांना खाणे टाळेल, फक्त नंतर त्यांना पचवावे लागू नये म्हणून.

आज त्या महान औद्योगिक साहसातले फारसे काही उरलेले नाही.

एक गोलचक्कर.

एक फलक.

काही विरत चाललेल्या आठवणी.

आणि तो मूर्खपणा, ज्याची इटालियनांना — आणि सगळ्यात आधी मला — अभिमानाने आवड आहे.

UK मार्गे
Ferdinando